μένος στὴν ἰχνογραφία καὶ τὴν τοπογραφία. ἔκανε ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ ὑποστέγου, σημείωσε ἀκριβῶς ποῦ ἦταν τὰ παράθυρα καὶ ποῦ ὁ κάθε σκοπὸς ναύτης.

Ἔπειτα νοίκιασε ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο ἐκεῖ κοντὰ κι' ἄρχισε νὰ σκάβη τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειά. ἕναν ὑπόγειο στενὸ διάδρομο μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ καγκελλόφραχτο γήπεδο, καὶ ἀκριβῶς σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἦταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ σκοπιές. Χρειάστηκε ἑννιὰ ὁλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ τελειώση τὸν ὑπόγειο διάδρομο, κι' εἶχε γιὰ βοηθοὺς ἄλλους δυὸ κατασκόπους ποὺ τοῦ στείλανε ἀπ' τὴ Γαλλία.

Ὅταν τελείωσε, περίμενε κάμποσες μέρες, καὶ μιὰ νύχτα Σαββάτου πέρασε τέλος τὸν διάδρομο. Εἶχε δυὸ μέρες στὴ διάθεσί του, γιατὶ μετὰ τὴν Κυριακὴ ἀκολουθοῦσε ἡ Δευτέρα, ἡ ἐπέτειος τῆς Ἀνακωχῆς.

Ἐγκρέμισε τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ διαδρόμου, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ἔτσι γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ ἡ δουλειά του, κι' ἀπ' τὴν τρύπα ποὺ σχηματίσθηκε, πρόβαλε σιγὰ-σιγὰ μὲ προσοχή, ἐπλησίασε τὸ παράθυρο κι' ἔχισε στὰ κάγκελλα μιὰ μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξύ. Περίμενε ἕως ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὥς ὅτου τὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ ἔλυωσε τὰ κάγκελλα στὶς ἄκρες. Τότε ξαναμπῆκε, ἔβγαλε εὐκολότατα τὰ κάγκελλα καὶ δρασκέλισε τὸ παράθυρο, ἐφωδιασμένος μὲ τρόφιμα γιὰ σαράντα ὀχτὼ ὧρες, μὲ ἠλεκτρικὸ φανάρι, ἕνα σημειωματάριο κι' ὅλα τὰ διαρρηκτικὰ σύνεργα.

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο δὲν ἄναψε φῶς, ἀλλὰ περίμενε ὥσπου ξημέρωσε καλά. Καὶ τότε εἶδε ὅτι τὸ τεράστιο ἐκεῖνο ὑπόστεγο ἦταν γεμάτο ἀπὸ χιλιάδες τορπίλλες γιὰ ἀεροπλάνα, ἡ καθεμιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶχε ὕψος δυὸ μέτρων καὶ διάμετρο ἑξῆντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἐφτὰ ὁλόκληρες ὧρες ἐργάστηκε ἀδιάκοπα μὲ τὰ διαρρηκτικά του ἐργαλεῖα, ὥς ὅτου κατόρθωσε νὰ σχίση μιὰ τορπίλλα, νὰ κάνη κομμάτια τὰ ἀτσαλένια τοιχώματά της καὶ νὰ ἰδῆ τὸ περιεχόμενό της. Στὸ μέσα μέρος τῶν τοιχωμάτων ἦσαν χαραγμένα τὰ ἑξῆς:

ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΛΕΣ ΜΠΟΥΡΝΣ

120 ΦΥΣΙΓΓΙΑ — 1920 ΒΛΗΜΜΑΤΑ

Ὁ Μπούρνς εἶχε ἐφεύρει ἕνα ἀπίστευτα τρομακτικὸ καταστρεπτικὸ ὅπλο. Ἡ τορπίλλη εἶχε στὸ μεγάλο κοίλωμά της ὀγδόντα φυσίγγια, διαμέτρου δέκα πόντων τὸ καθένα, τοποθετημένα ὁριζοντίως. Καὶ κάθε φυσίγγιο εἶχε μέσα δεκάξη ἐκρηκτικὰ βλήματα. Ἐκτὸς αὐτῶν στὸ μπροστινὸ κοίλωμα τῆς τορπίλλας ἦσαν ἄλλα σαράντα φυσίγγια, τοποθετημένα κάθετα. Δηλαδὴ ἐν ὅλῳ ἑκατὸν εἴκοσι φυσίγγια μὲ 1920 βλήματα.

Γρήγορα - γρήγορα ἔκανε λεπτομερῆ σχεδιαγράμματα τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς τορπίλλας, ἔβαλε καὶ δυὸ βλήματα στὴν τσέπη του, κι' ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε ἔρθει, βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸν Ναύσταθμο, κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Βασιγκτῶνα. Ἐκεῖ ἐπεκοινώνησε κρυφὰ μὲ τὸν Γάλλο στρατιωτικὸ ἀκόλουθο, ἐφωδιάστηκε μὲ ἕνα πλαστὸ διαβατήριο καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου τοῦ δώσανε τὸν Σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ δέκα ἑκατομμύρια φράγκα. Τώρα εἶνε πλούσιος πειὰ κσὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται ὡς κατάσκοπος.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ἰδοὺ μιὰ μικρὴ ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι:

Ζοῦσαν κάποτε στὴ Φραγκφούρτη τρεῖς ἀδελφές, ἡ ὁποῖες κάθε μῆνα, ἔπαιρναν ἀπὸ τὸν πατέρα τους δεκαπέντε μάρκα γιὰ τὰ ἰδιαίτερά τους ἔξοδα. Ἔρραβαν μόνες τους τὰ φορέματά τους, ἔπλεκαν, κεντοῦσαν, συγύριζαν τὸ σπίτι τους καὶ μὲ τὴν ἀφελῆ φαιδρότητά τους περνοῦσαν τὶς μέρες τους φτωχικά, ἀλλὰ ὥμορφα κι' εὐχαριστημένα. Ἦσαν κι' ἡ τρεῖς τους ὥμορφες, φρόνιμες κι' εὐγενικές.

Ὁ πατέρας τους ἦταν δοῦξ, ἀλλὰ τόσο φτωχός, ὥστε ἀναγκαζόταν νὰ παραδίδη μαθήματα ἰχνογραφίας γιὰ ν' ἀνταπεξέρχεται στὰ καθημερινά του ἔξοδα.

Τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ὅμως ἦταν ἱστορικὸ, καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἐπεφύλασσε σπουδαῖες ἐκπλήξεις.

Ἦρθε πράγματι ἡ μέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δοῦξ τοῦ Σλέσβιγκ - Ὁλστεῖν ἐφόρεσε τὸ στέμμα τῆς Δανίας. Καὶ ἡ κόρες του, ἡ τρεῖς ὥμορφες καὶ χαρούμενες ἀδελφές, ἄρησαν τὸ φτωχικό τους σπίτι στὴ Φραγκφούρτη, ἀφοῦ πειὰ εἶχαν γίνει Βασιλικὲς Ὑψηλότητες.

Αὐτὸ ὅμως ὑπῆρξε μιὰ ἁπλῆ ἀρχὴ γιὰ τὴ μελλοντική τους ἐξέλιξι. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μεγαλείτερη, ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα παντρεύτηκε τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, καὶ σὲ λίγο ἔγινε βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ δεύτερη πῆρε τὸν δοῦκα τῆς Κομβερλάνδης, κι' ἡ τρίτη, ἡ πιὸ χαριτωμένη, τὸν Ἀλέξανδρο τὸν Γ' τῆς Ρωσσίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ἤλιε μου στὸ βασίλεμα θὲ νὰ σοῦ παραγγείλω
τὰ λιοβαρέματα θάρθῶ νὰ σὲ ξαναρωτήσω:
Μὴν εἶδες μιὰν ὠμορφονιὰ καὶ μιὰ καλὴ κοπέλλα...
Γιὰ πές μου τὰ σημάδια της, μὴν τύχη καὶ τὴν εἶδα.
Ψηλόλιγν' ἦταν στὸ κορμὶ κι' ἀσπροδέρη στὴν ὄψη
εἶχε τὰ μάτια σὰν ἐλιές, τὰ φρύδια σὰ γαϊτάνι
εἶχε τὸν ἥλιο πρόσωπο, τὸ χείλη της μερτζάνι
καὶ μέσ' στῆς Μάνης τὰ χωριὰ σὰν κείνη δὲν εἶν' ἄλλη...
Ἐψεβραδὺς ἐπέρναγα στ' Ἅδη τὸ περιβόλι
ἐκεῖ τῆς γράψαν τ' ὄνομα μὲ τοὺς ἀποθαμένους...
Μοῦειπε νὰ πῶ στὸ σπίτι της νὰ μὴν τὴν καρτεροῦνε...

* * *

Τρεῖς ἀντρειωμένοι βούλονταν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἅδη.
Κλέψαν τοῦ Χάρου τὰ κλειδιά, τοῦ Χάρου τ' ἀντικλείδια.
Κανένας δὲν τοὺς ἄκουσε, κανένας δὲν τοὺς εἶδε,
Μιὰ λυγερὴ τοὺς ἄκουσε, μιὰ λυγερὴ τοὺς εἶδε.
Γιὰ πάρτε με, ἀντρειωμένοι μου, πάρτε με ἀπὸ τὸν Ἅδη.
Γιατ' ἄφηκα μικρὸ παιδὶ καὶ ἄντρα παλληκάρι.
Τρίζουν τὰ παπουτσάκια σου καὶ μᾶς ἀκοῦνε κι' ἄλλοι...
—Ἐγὼ τὰ βγάνω τὰ 'ρημα καὶ τὰ πετῶ στὸν (Ἅδη...

* * *

Ἕνας ἀητὸς καθόταν στοῦ Χάρου τὸ περ(βόλι
καὶ ποιποῦλωμαδιόταν καὶ φεύγαν τὰ φτερά (του.
Τάλλα πουλιὰ τοῦ λέγανε καὶ τάλλα τὸν ρω(τοῦσαν:
Τ' ἔχεις, ἀητέ, ποὺ θλίβεσαι καὶ ποιποῦλο(μαδιέσαι;
—Τὸ σπίτι μου ἀποζήτησα καὶ δὲν μπορῶ νὰ (στέκω.
Πάψ' ἄνεμε, πάψε, καιρέ, καὶ πάψε τραμουν(τάνα,
νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὰ σπίτια μου, νὰ ἰδῶ τὸ (ποιός μὲ κλαίει.
Νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κλαῖνε οἱ φίλοι μου, μὲ κλαῖ(νε κι' οἱ δικοί μου...
Ὅτως μὲ κλαίει ἡ μάννα μου, κανένας δὲν (μὲ κλαίει.

* * *

Δὲν σῶπιαναν δὲν σῶπρεπαν δάκρυα καὶ μοι(ρολόγια
μόν' σῶπιαναν μόν' σῶπρεπαν πέντε ζυγὲς (παγνίδια
ἡ δυὸ νὰ παίζουν τὸ πρωῖ κι' ἡ δυὸ τὸ με(σημέρι
καὶ πρὸς τὸ γέρσιμο τοῦ ἡλιοῦ νὰ παίζουνε (κι' ἡ πέντε...

* * *

Νὰ τῶξερα παιδάκι μου πῶς θελα μοῦ πε(θάνης.
νὰ σὲ βαστῶ στὰ χέρια μου νὰ σ' ἔχω στὴν ποδιά μου,
νὰ πάω στὴν Πόλι γιὰ γιατρὸ στὴ Βενετιὰ γιὰ ροῦχα.
νὰ πάω στὴν Ἀνδριανούπολι νὰ φέρω Βενετσιάνο
νὰ βρῶ χρυσάφι, μάλαμμα γιὰ νὰ σὲ ξαγοράσω...
—Μάννα στὴν πόλι μὲ πουλᾶν, στεῖλε κι' ἀγόρασέ με.
Μάϊδε μὲ χίλια μὲ πουλᾶν, μάϊδε μὲ δυὸ χιλιάδες.
Γυρεύουν χίλια πεκινὰ καὶ πέντε ξάγια μόσκο.
γυρεύουν καὶ τὴ θάλασσα μ' οὖλα της τὰ καράβια,
γυρεύουν καὶ τὸν οὐρανὸ μ' οὖλα του τὰ σημάδια.
—Ἐγὼ τὰ πεκινὰ βαστῶ, τὸ μόσκο θ' ἀγοράσω,
τὸν οὐρανὸ τὸν τρομερὸ πῶς νὰ τὸν κατεβάσω;
τὴ θάλασσα τὴ φόνισσα πῶς νὰ τὴν σιωμαζώξω;

* * *

Ἡ ἀφεντιά του κίνησε καὶ θέλει νὰ πηγαίνη.
Ἂς τὸν παρακαλέσουμε ἡ ἀδερφὲς κι' ἡ μάνες
κι' αὐτὲς ἡ καλοπάντρευτες καὶ μαραμένες χῆρες
νὰ πάη ἀπ' τὶς ἐκκλησιὲς κι' ἀπὸ τὰ μοναστήρια,
νὰ σύρη μιὰ στριγκια φωνὴ ν' ἀκούση ὁ κάτω κόσμος:
—Παιδιά, σᾶς κλαῖν ἡ μάνες σας, ἀδέρφια, ἡ ἀδερφάδες,
ἀντρες, σᾶς κλαῖν τὰ ταίρια σας, σᾶς κλαῖνε τὰ παιδιά σας.
Θέ μου, καὶ ποῦ νὰ βρίσκεται ὁ πεθαμένος κόσμος;
Στὸν κάτω κόσμο βρίσκονται στὴν πλάκα καὶ στὸ χῶμα
καὶ γεύοντσι τὸν κουρνιαχτό, τῆς πλάκας τὸ φαρμάκι.
Κόσμε γλυκέ, κόσμε πικρέ, κόσμε φαρμακωμένε,
θὰ σ' ἀποχαιρετήσουνε κι' ὥμορφοι κι' ἀντρειωμένοι.
Κόσμε, καὶ ποιὸς θὰ σὲ χαρῆ καὶ ποιὸς θὰ σὲ κερ(δίση;
Θὰ σὲ κερδίσοιν τὰ βουνά, θὰ σὲ χαροῦν οἱ κάμποι,
γιατ' εἶνε ὁ κόσμος τὸ δεντρὶ κι' ἐμεῖς τὸ πωρικό του
κι' ὁ Χάρος πούν' ὁ τρυγητὴς μαζεύει τὸν καρπό (του!